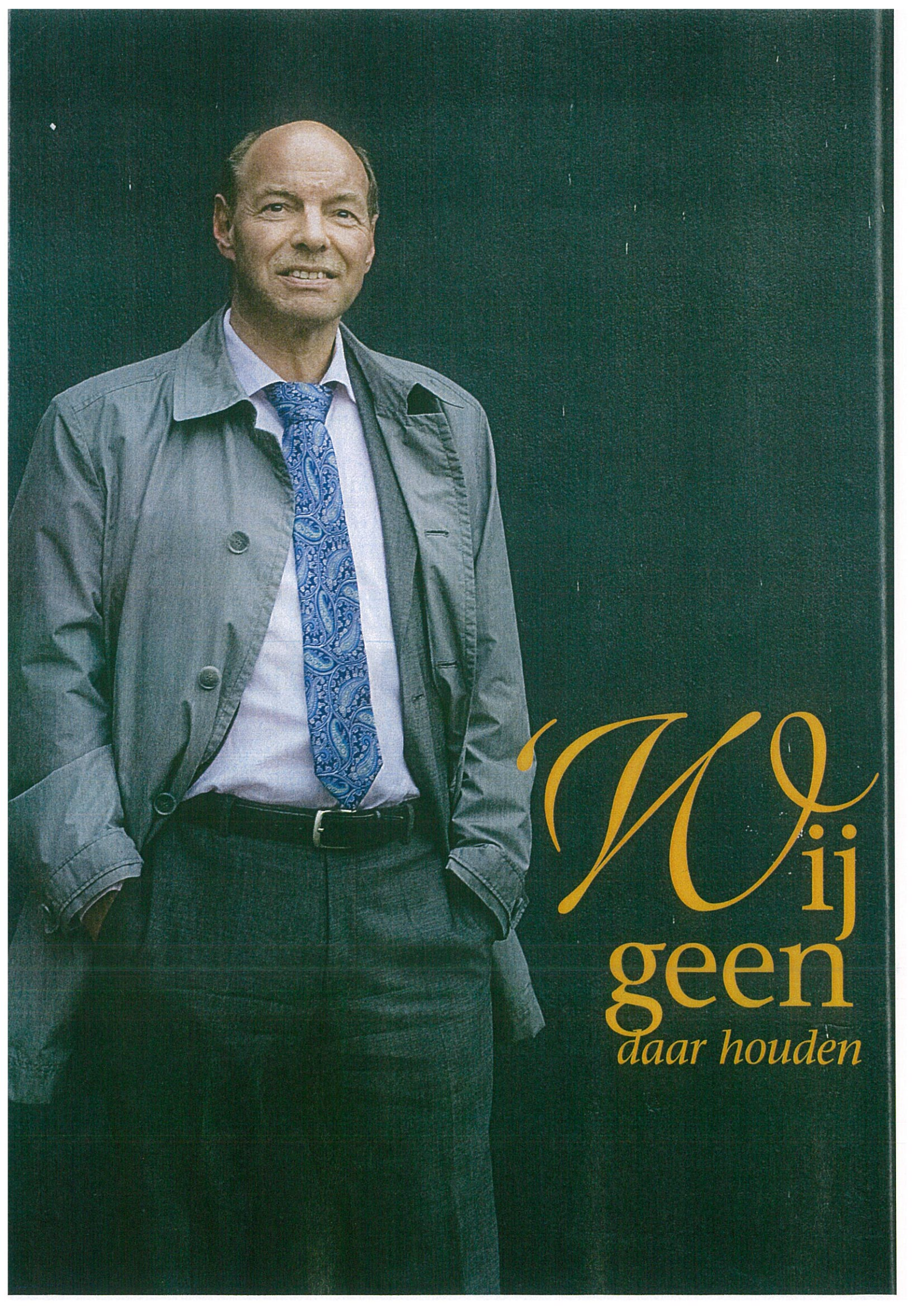

*Wij
geen
daar houden*

A full-page photograph of a middle-aged man with a mustache, smiling broadly. He is wearing a light blue dress shirt, a striped tie, and a dark navy blue jacket. He is standing against a dark, textured background. His right hand is partially visible, gesturing towards the camera.

trafrechtadvocaten
Anker en Anker

spelen oneel *zij niet van*

ze zijn wars van show en uiterlijk vertoon. Hans en Wim Anker uit Akkrum,
bekend van geruchtmakende rechtszaken, zijn altijd zichzelf gebleven.

Tekst: Maria Aarts, fotografie: Reyer Boxem

'Wij wonen niet in een groot huis en dragen geen maatkleding. Als je acteert val je op een bepaald moment door de mand.' Het beeld van strafrechtadvocaten is een tijdlang gedomineerd door mannen met een flamboyante levensstijl. Hans en Wim Anker zijn altijd zichzelf gebleven. Hans: 'Je zou kunnen zeggen dat we leven zoals we dat deden voordat we advocaat werden.'

Hun vrije tijd is gevuld met activiteiten en interesses die in de advocatuur hoogst ongebruikelijk zijn. Hans: 'Ik ben een fan van Marianne Weber en Frans Bauer. Binnen onze beroepsgroep zullen de meeste mensen zeggen dat ze daar niks aan vinden, maar van kritiek hebben wij ons nooit iets aangetrokken. We varen onze eigen koers, en dat is gemakkelijker als je met zijn tweeën bent.'

Met de stichting Akkrum-Nes Centraal organiseren de broers sinds 1976 activiteiten in hun woonplaats. Hans: 'We hebben Marianne Weber, Koos Alberts en Jannes naar Akkrum gehaald en we organiseren culturele avonden en concerten met koren uit Rusland en Georgië. Voor iedereen wat. Zo heeft net de Mastreechter Staar hier onlangs opgetreden; het concert was uitverkocht. Dat betekent dat er zo'n achthonderd mensen in de zaal zaten. Men gaat hier niet zo snel naar Drachten of Leeuwar-

den voor een concert en als je een lage prijs rekent, kun je deze vorm van cultuur naar de mensen brengen.'

Wim: 'Twintig jaar geleden keek de culturele elite nogal neer op dergelijke concerten, maar Hans en ik hebben ons daar nooit iets van aangetrokken. We houden van dit dorp: het is onze thuishaven. We hebben het estafettetokje overgenomen en zijn op het pad van onze ouders voortgegaan.'

'Wij zijn fans van de kermis en het circus'

Daarom wonen de broers nog steeds in het Friese dorp waar hun vader burgemeester was en betrokken was bij veel activiteiten. En daarom hebben ze de kermis en het circus teruggehaald naar hun dorp.

Wim: 'In het hele land vragen gemeentes pachtsommen voor kermissen: er moet stageld betaald worden. Wij vinden dat er een omslag in het denken moet komen: je moet kermisexploitanten juist geld geven. Hans: 'Wij zijn fans van de kermis en het circus, daar geloven we in. Denk je dat je er nog wat mee bereikt, vragen mensen ons wel eens, want kinderen zien het meest onmogelijke op televisie. En toch, als de circuswagens het dorp binnenrijden, zindert het. Kinderen raken opgewonden als ze de dieren zien, horen en ruiken.'

Ook in het Limburgse dorp Slenaken, waar ze altijd op vakantie gaan, hebben ze de kermis teruggehaald. Wim: 'Ik ben de tel kwijt, maar volgens mij logeerden we deze zomer voor de 54ste keer in hotel Bergen Dal. In 1959 kwamen we er voor het eerst met onze ouders en toen we achttien waren, hebben wij ze gevraagd om met ons mee te gaan. Wat ze tot hun dood gedaan hebben.' Hans: 'Op vakantie leven we net als hier. Omdat er geen kermis meer was in Slenaken hebben we het gemeentehuis gebeld: "Normaal gesproken belt men alleen over een kermis als er overlast is", was de reactie van de ambtenaar. "U belt om de kermis in stand te houden."

We hebben vervolgens verschillende kermisexploitanten gepolst en nu staan er

Altijd in Akkrum

De tweelingbroers Wim en Hans Anker werden op 27 februari 1953 geboren in het ziekenhuis van Leeuwarden en hebben altijd in Akkrum gewoond. Ze studeerden rechten aan de Rijksuniversiteit Groningen. In 1979 werd Hans advocaat in Leeuwarden, Wim kwam in 1981 in dienst bij een ander kantoor in de provinciehoofdstad. In 1991 begonnen de broers voor zichzelf met het kantoor Anker & Anker Strafrechtadvocaten in Leeuwarden.

elk jaar een schiettent, touwtjetrok, een carrousel, botsauto's, een suikerspint en een holy crane, een grijparm waarmee je prijzen op kunt takelen. Exploitanten geef je een extra bedrag om hun tenten op te komen zetten.'

Een kermis is belangrijk voor een gemeenschap, benadrukken ze. En dat besef begint op meer plaatsen door te dringen. Zo heeft de gemeente Alkmaar onlangs zelfs verzocht de plaatselijke kermis op de lijst van niet-materieel erfgoed te plaatsen. Daar moeten ze het doen zonder de gebroeders Anker, die zelf de meeste lol hebben bij de wedstrijdes botsautovoetbal die ze al jarenlang samen organiseren. Hans: 'Hier een goaltje, daar een goaltje, een skippybal in het midden en dan aan twee zijden drie autootjes. Een mooi kampioenschap – dat wij altijd becommentariëren!'

'Samen hebben we besloten de rug recht te houden'

Als eenenige tweeling zitten ze meestal op dezelfde golflengte, maar in de loop van de tijd zijn bij ieder bepaalde eigenschappen nét wat anders uitgekristalliseerd. Dat komt vooral door het werk, hun eigen strafzaakkantoor in Leeuwarden, waar ze in het begin 'een kunstmatige scheiding' hebben aangebracht: Hans is de man die het kantoor leidt. Wim doet de grote zaken in het land en is verantwoordelijk voor de communicatie. Vanuit dat perspectief is het niet verrassend dat Wim zijn woorden nét wat beter afweegt dan zijn broer en nét wat langer nadenkt voordat hij praat. Vorig

jaar won hij zelfs de 'taalprijs voor puur en authentiek taalgebruik'.

Hans: 'Onvoorstelbaar dat ik die niet heb gekregen!'. 'Ze hebben elf bekende advocaten gekozen,' onderbreekt Wim hem, 'en van elke advocaat heeft de VU in Amsterdam vijf interviews vergeleken. Ik was vooral blij met de prijs omdat de interviewfragmenten van mij die waren beoordeeld te maken hadden met de zaak Robert M. Er waren radio- en televisie-interviews voor onder meer de NOS, maar ook voor PowNews geanalyseerd. In de zaak van Robert M. was het moeilijk om publicitair overeind te blijven, zeker omdat je voor televisieverslaggevers in een paar minuten je verhaal moet doen.' Zelfs over de bananenschillen die PowNews links en rechts geïnterviewden voor de voeten werpt, is hij niet uitgegleden, vervolgt hij glunderend. 'De

verslaggever begon: "U staat een pedofiel bij en volgens mij slaapt u daardoor helemaal niet goed." Waarop ik antwoordde: "Ik sta iemand bij die verdachte is en de rechter bepaalt over een aantal maanden wel of hij de dader is. Dat is punt één. Punt twee: ik vind u een goed mens omdat u zich zorgen maakt over mijn gezondheid. U bent de eerste die daarnaar informeert en dat waardeer ik zeer."

Wim heeft in het verleden drie keer thuis gezeten met een burn-out, maar de vele haken en ogen rond de zaak Robert M. hebben hem dit keer niet gevloerd. 'Deze zaak hebben we op kantoor breed gedragen. Samen hebben we besloten de rug recht te houden. Wij staan iedereen bij, ongeacht de ernst en de aard van het feit waarvoor iemand wordt vervolgd. We hebben ervoor gezorgd dat Robert M. een eerlijk en waar-

dig proces heeft gekregen en als we over een maand weer zo'n verzoek krijgen, doen we het weer!'

Wim haalt de herinneringen aan de zwaarste zaak uit zijn carrière op bij een glaasje bronwater, Hans doet zich te goed aan een borrel 'authentieke Friese Bokma jenever'. Ze zitten aan een tafeltje in hotel Goerres, dat tussen hun woonhuizen in aan de Boorne ligt. Hans Anker woont met vrouw en twee zoons op de ene oever, Wim woont met vrouw en dochter een stuk verderop, aan de andere kant van het water. De Boorne mag dan misschien een lieflijk stroompje lijken dat hun woonplaats doorkruist, maar is toch echt een rivier. En het was zomaar mogelijk geweest dat die rivier de gebroeders het afgelopen jaar nachtmerries had bezorgd. 'Wij hebben een dikke huid, maar dergelijke extreme reacties hadden we niet verwacht. 's Nachts kwamen honderden anonieme dreigmails binnen op kantoor. Vol spelfouten – één keer stonden er liefst vier in het woord pedofiel – en elke regel eindigde met twaalf uitroeptekens.' In een van de e-mailberichten die hij ontving stond het dreigement om diens verdediging binnen drie dagen te staken 'anders

drijft u binnenkort in de rivier'. 'Bedankt voor uw mail,' schreef hij in het bericht dat hij terugstuurde. Om met een kwinkslag te vervolgen: 'De inhoud is echter enigszins vaag omdat u niet aangeeft welke rivier het betreft. Aangezien mijn broer Hans aan de rivier de Boorne woont en ik niet, heb ik kennelijk de beste overlevingskansen.'

'Ik had wél even last van plaatsvervangende schaamte'

De Boorne duikt ook op in vrolijkere verhalen. Zo gaven de broers afgelopen zomer voor de laatste keer commentaar bij het Friese kampioenschap touwslingeren (ook wel: slingeraap) in Akkrum. Wim: 'Dan hangt er een kraan over de rivier met een touw eraan waarmee mensen over het water moeten springen. Dat kampioenschap hebben we 31 jaar lang georganiseerd.' Op kleinere schaal organiseerden ze de wedstrijd ook voor het provinciebezoek dat koning Willem-Alexander en Máxima

op 14 juni brachten aan hun woonplaats. Zoals gebruikelijk leverde Hans ook toen commentaar bij de overwegend kletsnat eindigende pogingen van de dorpsjeugd om als slingeraap de overkant te bereiken, dit keer van een speciaal voor de gelegenheid aangelegd zwembad. Wim hoorde de rijke woordenvloed van zijn broer aan vanaf de zijlijn.

'Ik had wél even last van plaatsvervangende schaamte, bekend hij schalks als Hans naar de bar loopt om een nieuw glaasje jenever te bestellen. 'In aanwezigheid van het koningspaar komt hij met grappen en grollen en neemt hij mensen op de hak alsof het een normale editie is. Terwijl ik tegen de koningin had willen zeggen dat zij met de verkeerde W.A. was getrouwd, maar dit niet durfde. Misschien zijn Hans en ik zijn toch wel wat verschillend...'

Samen koesteren ze wel dezelfde twee dromen: 'We zijn op het moment volop bezig met het realiseren van een kinderboerderij in ons dorp en na ons werkzame leven geven we onze krachten aan de prachtige voetbalclub sc Heerenveen, ongeacht in welke functie. Net als advocatuur zit deze club in ons hart.' ●